

Arrest

nr. 193 673 van 13 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 juli 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LIPPENS, die *loco* advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt op 3 juni 2017 België binnen en dient op 9 juni 2017 een asielaanvraag in.

Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat verzoeker drie maal in Duitsland werd geregistreerd, twee maal in Finland en een maal in Italië.

Op 14 juni 2017 wordt verzoeker gehoord.

Op 19 juni 2017 vragen de Belgische autoriteiten aan Duitsland om verzoeker over te nemen op grond van artikel 18, 1, d) van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 22 juni 2017 stemmen de Duitse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 5 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1);

naam : B. M.

voornaam : I.

geboortedatum : (...) 1985

geboorteplaats : B.

nationaliteit : Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 09.06.2017 vroeg de betrokkene asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrucken van de betrokkene op 18.10.2013 in Italië, op 30.01.2014, 15.09.2014 en 28.04.2016 in Duitsland en op 07.05.2014 en 24.08.2015 in Finland geregistreerd werden, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, die verklaart staatsburger van Somalië te zijn, werd gehoord op 14.06.2017 en verklaarde dat hij Somalië in september 2011 verliet om via Kenia naar Oeganda te gaan om daar enkele maanden in Kampala te verblijven. Hij verklaarde vervolgens naar Zuid-Soedan te zijn gereisd om na een verblijf van enkele maanden naar Soedan door te reizen. Hij gaf aan na een verblijf van enkele maanden naar Libië te zijn gereisd om er 10 maanden in Tripoli te verblijven alvorens het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. In Italië werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 18.10.2013 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende en gedurende 5 maanden in een opvangcentrum verbleef en besliste het land zonder beslissing te verlaten. Hij verklaarde naar Duitsland te zijn doorgereisd om er in januari 2014 aan te komen. In Duitsland werden de vingerafdrucken op 30.01.2014 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende, maar na een verblijf van 3 maanden in een opvangcentrum het land verliet zonder een beslissing af te wachten om naar Finland door te reizen. In Finland werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 07.05.2014 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene verklaarde dat hij er effectief een asielaanvraag indiende en gedurende 2 maanden in een opvangcentrum verbleef alvorens zonder beslissing het land te verlaten om naar Duitsland terug te keren. In Duitsland werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 15.09.2014 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende en gedurende 2 maanden in een opvangcentrum verbleef en er een negatieve beslissing kreeg. Hij verklaarde vervolgens naar Italië te zijn gereisd om er 5 maanden in Tarantino te verblijven alvorens via Duitsland naar Finland te reizen om er in augustus 2015 aan te komen. In Finland werden de vingerafdrucken van de betrokkene op 24.08.2015 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende en 6 maanden in een opvangcentrum verbleef alvorens door de Finse autoriteiten terug te worden gestuurd naar Duitsland om er op 01.04.2017 aan te komen. In Duitsland

werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 28.04.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende en tot 03.06.2017 in een opvangcentrum verbleef alvorens opnieuw een negatieve beslissing te ontvangen. Hij verklaarde vervolgens naar België te zijn doorgereisd om er dezelfde dag nog aan te komen. In België diende de betrokkene op 09.06.2017 een asielaanvraag in.

Op 19.06.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten die op 22.06.2017 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. In Duitsland stond de betrokkene bekend onder diverse identiteiten: M. I. B. ("10.10.1985 - Mogadishu - Somalië"); B. M., I. ("10.10.1985 - Boo'o - Somalië"); M., I. ("20.12.1980 - Mogadishu - Somalië). Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat zijn zoon er is en hij met hem wil samenleven. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat hij bij zijn zoon in België wil zijn.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, een in België verblijvende zoon te hebben, I. B. A. genaamd. De betrokkene verklaarde dat hij reeds drie keer religieus gehuwd is en van de eerste twee religieus gehuwde echtgenotes gescheiden is. Hij gaf aan nog steeds religieus gehuwd te zijn met A. M. D., met wie hij in februari 2013 in Tripoli (Libië) religieus zou gehuwd zijn. Hij gaf aan dat hij met deze vrouw van Djiboutese nationaliteit religieus huwde, maar geen huwelijksakte te hebben. Nadat zijn initieel gehoor d.d. 14.06.2017 afgelopen was, verschaftte de betrokkene de Belgische autoriteiten bijkomende informatie over deze vermeende religieus gehuwde echtgenote. Hij gaf aan dat hij samen met haar asiel vroeg in Italië en ze er samen een kind kregen. Hij gaf aan dat zijn vermeende echtgenote in Italië erkend werd, maar hij niet en hij daarop besloot naar Duitsland door te reizen en daar asiel te vragen. Hij verklaarde dat hij tussen Duitsland en Italië op en af reisde om zijn vrouw en kind te kunnen zien en hen in april 2015 naar Duitsland stuurde om daar samen te kunnen leven. Hij gaf aan dat ze niet naar Duitsland zijn gekomen, maar hij later vernam dat ze naar België zijn doorgereisd. Hij verklaarde haar telefonisch te hebben gecontacteerd nadat hij haar nummer via een Somalische man verkregen had. Hij gaf aan dat hij zijn vermeende vrouw op 21.09.2016 via Western Union vanuit Duitsland geld opstuurde, maar hij haar sindsdien niet meer telefonisch kon bereiken. Hij verklaarde daarom naar België te zijn gereisd en op 03.06.2017 naar haar huis te zijn gegaan, maar dat ze hem niet binnenliet. Hij gaf aan dat een ver familielid van haar, Elman genaamd, daar was en ze de politie belden. Hij verklaarde dat hij de politie vertelde dat het zijn vrouw is en ze samen een zoon hebben en dat de politie hem toestand zijn zoon te zien en hij een foto van hem heeft kunnen nemen. Hij verklaarde dat de politie hem toen adviseerde een asielaanvraag in te dienen. Hij verklaarde vervolgens dat het voornoemde familielid van zijn vermeende vrouw hem op 04.06.2017 belde en zei dat ze elkaar in Luik moesten ontmoeten. Hij gaf aan dat die man hem toen vertelde dat zijn vrouw van plan is een schijnhuwelijk aan te gaan in Oeganda, er dan ruzie ontstond over zijn vrouw en kind. Hij gaf aan dat die persoon toen zei dat indien hij zijn strijd voor zijn vrouw en kind zou verder zetten, zijn zoon naar Djibouti zou worden gebracht en zijn vrouw naar het Verenigd Koninkrijk zou gaan.

Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de vermeende religieus gehuwde echtgenote van de betrokkene effectief in België geregistreerd staat (OV.nr. 6000018, eerder OV.nr. 8049300). Deze persoon, A. M. D. genaamd, diende op 09.04.2015 een asielaanvraag in België in, samen met haar minderjarig kind R. A. genaamd. Op 20.04.2015 werd een terugnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten, die de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van deze vrouw op 18.05.2015 weigerden omdat ze in Italië reeds subsidiaire bescherming kreeg. Dientengevolge werd het dossier van de vrouw op 16.06.2015 aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) overgemaakt. De vrouw werd op 18.09.2015 als vluchteling erkend door het CGVS.

Betreffende het verblijf in België van de vermeende religieus gehuwde echtgenote van de betrokkene en hun vermeende zoon, merken we vooreerst op dat het geen officieel erkend huwelijk betreft en dat de betrokkene bovendien geen huwelijksakte kon voorleggen. Dientengevolge kan de betrokkene op geen enkele wijze aantonen dat de betrokkene zijn religieus gehuwde echtgenote is, noch dat er sprake is of was van een effectieve duurzame relatie. Bovendien kon de betrokkene geen enkel bewijs inzake het vermeende vaderschap voorleggen, waardoor op geen enkele wijze aangetoond werd dat het kind waarvan sprake is, effectief zijn biologische zoon is.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaarde dat de voormelde vrouw (OV.nr. 6000018, eerder OV.nr. 8049300) zijn religieus gehuwde echtgenote is, zij de van Djiboutese afkomst is, zij in februari 2013 in Libië een religieus huwelijk aangingen en op 04.03.2014 samen een kind kregen in Italië, I. B. A. genaamd. We merken vooreerst op dat de vermeende echtgenote van de betrokkene in België geregistreerd staat onder de Somalische en niet de Djiboutese nationaliteit en het vermeende kind van de betrokkene in België geregistreerd staat met geboortedatum 01.01.2013 met als geboorteplaats Berdheere (Somalie) en niet 04.03.2014 in Italië. De vermeende echtgenote van de betrokkene verklaarde tijdens haar asielaanvraag in 2015 dat de vader van haar kind I. M. B. heet, een toen 38 jarige Somaliër, terwijl de betrokkene - afgaande op zijn eigen verklaringen — op dat moment 30 jaar was. Ze verklaarde bovendien dat deze vader van haar kind op dat moment in Italië woonde, ze door hem geslagen werd en ze verwondingen opliep aan haar linkerbeen en ze daarom niet naar Italië wilde terugkeren.

We kunnen derhalve enkel concluderen dat de betrokkene enerzijds geen enkel formeel element aanreikt om zijn vermeende religieuze huwelijk, noch zijn vermeende vaderschap van het kind aan te tonen. Bovendien stroken de verklaringen van de betrokkene niet met deze die zijn vermeende echtgenote tijdens haar interviews tijdens haar asielprocedure aflegde. De betrokkene toont derhalve op geen enkele wijze aan dat hij een effectieve duurzame relatie met de voormelde vrouw heeft, noch dat hij de biologische vader van diens kind is.

Indien de persoon die de vermeende echtgenote van de betrokkene tijdens haar interviews als biologische vader van haar kind vermeldde, toch de betrokkene zou zijn, merken we op dat uit zowel de verklaringen van de betrokkene zelf als diens vermeende echtgenote een manifeste onwil tot contact vanwege de vermeende echtgenote blijkt. De betrokkene verklaarde na zijn gehoor d.d. 14.06.2017 dat hij na aankomst in België zijn vermeende echtgenote en kind bij hen thuis in Luik ging opzoeken, maar dat zijn vermeende echtgenote hem met binnenliet en de politie belde. Bovendien verklaarde de vermeende echtgenote van de betrokkene tijdens haar gehoor d.d. 16.06.2015 dat de vader van haar jongste zoon - het kind waarvan de betrokkene beweert de vader te zijn - op dat moment in Italië woonde, ze door hem geslagen werd, verwondingen opliep aan haar linkerbeen en ze om die reden niet naar Italië wenste terug te keren. Het geheel van beide verklaringen wijst er ons inziens op dat, indien de betrokkene effectief de religieus gehuwde echtgenoot van de voormelde vrouw en de biologische vader van diens kind blijkt te zijn, er vanwege de vermeende echtgenote een duidelijke manifeste onwil tot contact bestaat.

Derhalve besluiten de Belgische autoriteiten de aanwezigheid van de vermeende zoon van de betrokkene niet als valabel argument te beschouwen om een verzet tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland te rechtvaardigen. We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden als in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We herhalen dat de Duitse instanties op 22.06.2017 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33).

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor inzake zijn gezondheidstoestand maagproblemen te hebben. We wijzen er évenwel op dat de betrokkene zelf aangaf dat hem in Duitsland werd voorgesteld een operatie te ondergaan, maar hij dit niet durfde. We benadrukken bovendien dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de

verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. We wijzen er daarnaast op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“UITEENZETTING VAN HET MIDDEL

Schending van artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, van de artikelen 3.2, 9 en 17 van Verordening (eu) nr. 604/2013 van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, en manifeste appreciatie fout.

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer

son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013). De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen. De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n° 58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Artikel 17 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.(...)”

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen. (...)” Volgens het artikel 51/5, §2, van de wet van 1980: “Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Volgens het artikel 39/82, §4, al.4 van de wet van 1980: “De Kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

□ Eerste grief

Volgens artikel 9 van de Dublin-Verordening III: “Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

De heer B.M. heeft verklaard bij DVZ dat hij voor België koos omdat zijn minderjarige zoon er is en hij met hem wil samenleven. Zijn zoon is genaamd I. B. A., is geboren in 2014 en werd met zijn moeder in België als vluchteling erkend door het CGVS op 19 september 2015.

De verzoeker is nog gehuwd aan de moeder van zijn zoon. Hij gaf aan bij DVZ dat hij geen effectieve relatie nog met haar heeft. Hij heeft echter zijn zoon erkend tijdens hun relatie en hij heeft dus het recht om hem te zien zowel als zijn echtgenote.

De tegenpartij verwijt aan verzoeker dat hij geen bewijs van zijn huwelijk of van zijn vaderschap voorlegde. Verzoeker heeft uitgelegd dat hij in conflict is met zijn vrouw en dat ze deze documenten in haar huis bewaart.

De gedetailleerde verklaringen van de verzoeker als grondslag kunnen dienen om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is. Volgens artikel 22, § 3-4 van de Dublin-Verordening III, kan indirecte bewijzen en aanwijzingen worden gebruikt voor de toepassing van de verordening en “de bewijsvereisten mogen niet verder gaan dan noodzakelijk is voor de correcte toepassing van deze verordening.”

De tegenpartij beweert ook dat de verklaringen van de verzoeker stroken met deze die zijn echtgenote tijdens haar asielpprocedure aflegde. Nochtans, als men de administratieve dossiers vergelijkt, stelt men treffende overlappingsen tussen de respectieve verklaringen. Er zijn zeker genoeg aanwijzingen dat de verzoeker gehuwd wordt met die vrouw en dat hij de vader van haar kind is.

Verzoeker betwist nochtans de verklaringen van zijn vrouw volgens welk hij haar geslagen had. Hij wil graag opmerken dat de bewijskracht van haar verklaringen niet groter is.

Verzoeker is van plan om een procedure in te dienen tegen de moeder in België om zijn zoon te kunnen zien. Op 28 juni 2017, heeft verzoeker aan de politie herhaald dat hij op zoek van zijn zoon sinds twee jaren was; dat de moeder heeft de documenten van de vaderschap en wil dat niet doorgeven; en dat hij bereidt is om een ADN-test te doen om zijn vaderschap te bewijzen (stuk 3).

In casu, zelf als Uw Raad beoordeelt deze zaak in zijn bevoegdheid van nietigverklaring, dient de nieuwe elementen toegevoegd met het verzoekschrift in aanmerking worden nemen.

In twee beslissingen dd. 7 juni 2016 heeft CJUE de omvang van de juridische toezicht verduidelijkt in het kader van een beroep tegen een beslissing gebaseerd op het Dublin III verordening.

In het zaak GHEZELBASCH (C-63/15), heeft het hof beoordeeld dat « l'article 27, paragraphe 1, du Règlement (UE) n°604/2013 (...), lu à la lumière du considérant 19 de ce règlement doit être interprété en ce sens que, dans une situation telle que celle en cause au principal, un demandeur d'asile peut invoquer, dans le cadre d'un recours exercé contre une décision de transfert prise à son égard, l'application erronée d'un critère de responsabilité énoncé au chapitre III dudit Règlement, notamment du critère relatif à la délivrance d'un visa, énoncé à l'article 12 du même règlement ».

Het Hof heeft een soortgelijke redenering gevolgd in de zaak KARIM (C-155/15), betreffend clausule inzake de beëindiging van verantwoordelijkheid gezien op het artikel 19 van Dublin III.

De redenering van het Hof is in de beide zaken gebaseerd op het belang van een effectief beroep tegen een beslissing “Dublin”

« La CJUE, en l'espèce, indique expressément que le législateur de l'UE ne s'est pas limité à instituer uniquement des règles interétatiques de détermination de l'Etat responsable dans le RD III. La garantie d'un droit au recours effectif contre la décision de transfert prise à l'issue de la procédure en est la démonstration. La CJUE a pris soin, dans chaque situation d'espèce, d'examiner tous les éléments transmis par le requérant pour conclure qu'il peut invoquer une mauvaise application des critères (première affaire) ou la méconnaissance de la clause de cessation de responsabilité (seconde affaire) par l'Etat devant le juge national. Il est intéressant de souligner que dans les deux espèces, les éléments de preuves ont été transmis après acceptation du pays désigné comme responsable. Les preuves transmises par le requérant dans la première affaire, pour une sortie territoire de l'UE plus de trois mois, sont une « déclaration de son employeur au pays, (un) certificat médical, (et une) convention de vente d'un immeuble » (pt 24). Cette approche, qui tranche avec celle retenue dans l'arrêt ABDULLAHI, augure d'un contrôle juridictionnel étendu à tous les éléments à la cause, jusqu'au jour où le juge se prononce. »

Gezien deze rechtspraak, is het aan Uw Raad om alle elementen aangedragen tot op heden door de verzoeker in aanmerking te nemen.

(Zie E. NERAUDAU, « Recours effectif et transfert Dublin : une clarification essentielle de la CJUE quant à l'étendue du contrôle du juge national sur la conformité des transferts Dublin », Newsletter EDEM, juin 2016).

Bijgevolg, is de bestreden beslissing in schending met artikel 9 van de Dublin III- Verordening, vormt een beoordelingsfout en is niet genoeg gemotiveerd.

□ Tweede grief

Krachtens artikel 3 EVRM, niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De beslissing die de verwijdering van een vreemdeling betreft kan leiden tot een situatie vallend onder de toepassing van dit artikel, als er ernstige redenen bestaan om te vrezen dat na zijn verwijdering, de vreemdeling zal bedreigd worden van folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen (EHRM, M.S.S. / België en Griekenland van 21 januari 2011 (n°30696/09), §343).

Volgens het artikel 3.2, §2, van de verordening 604/2013: “Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekster in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de

zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. In de bestreden beslissing, beslist de tegenpartij dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Hij beweert dat er geen aanleiding zou bestaan om van de verordening 604/2013 af te wijken.

De tegenpartij moet een grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Duitsland uitvoeren.

Uit dit AIDA verslag leidt de tegenpartij af dat de Duitse instanties na overdracht van de verzoeker zijn asielaanvraag zullen onderzoeken en dat de verzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen.

Er dient opgemerkt te worden dat de wederpartij een gedeeltelijke lezing van de informatie van het AIDA verslag heeft gedaan. Terwijl deze informatie beschikbaar is op de website van Asylum Information Database (<http://www.asylumineurope.org/reports/country/germany>). De beslissing van de wederpartij is bijgevolg niet voldoende gemotiveerd. Zo wordt in dit verslag herinnerd de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland, veroorzaakt door de massale instroom van migranten. In sommige gevallen, leven de asielzoekers op straat of moeten ze in overvolle opvangcentra blijven met een verslechtering van de materiële opvangvoorzieningen:

“With the number of asylum seekers rising significantly since 2012, overcrowding has been reported with regard to several initial reception centres throughout Germany. Overcrowding continued to be a serious problem throughout 2014 and 2015. In some centres, mobile units (housing containers) and tents were used for temporary housing. (...). In 2015 many asylum seekers were not even received in the initial reception centres but sent to local accommodation or to emergency shelters before their asylum application had been registered (see section on Types of Accommodation). This in turn led to a higher demand for places in follow-up accommodation and decentralised housing. The rise in numbers of asylum applications thus proved to be a challenge both for the Federal States' centres and for many municipalities since accommodation capacities had been significantly reduced in reaction to a fall in numbers of asylum seekers between 1992 and 2007. (...)in spite of these efforts, capacities of accommodation structures proved to be insufficient in many places in 2014 and 2015. Many asylum seekers therefore could only be accommodated in emergency shelters such as gyms, office buildings, containers or tents (see section on Types of Accommodation).

(...) reports of overcrowding of facilities have become commonplace. Overcrowding of accommodation centres and the lack of apartments for asylum seekers continued to be serious problems in 2014 and 2015 and by September 2015 thousands of asylum seekers were living in emergency shelters (see section on Types of Accommodation).” (AIDA, p.54-55; p.59)

“It has also been pointed out that that living conditions in individual apartments are not automatically and always better than they are in accommodation centres (e.g. if apartments are provided in run-down buildings or if decentralised accommodation is only available in isolated locations). Nevertheless, the collective accommodation centres, and particularly the bigger ones (often referred to as “camps” by critics) are most often criticised by refugee organisations and other NGOs.

Some prominent issues relate to the following issues:

- In facilities in which food is provided, asylum seekers are sometimes not allowed to prepare their own food and/or no cooking facilities exist; especially where food is handed out in the form of prefabricated (packed) meals, quality is often criticised;
- Fences surrounding premises, particularly of the bigger centres or of centres for which former industrial buildings or former army barracks are used; in some facilities asylum seekers have to report to staff upon leaving and upon return,
- In some centres visitors have to report to staff and there are only limited visiting hours; in some cases, no overnight stays are allowed for visitors (even spouses);
- Limited space and equipment for recreation (including for children),
- No separate and quiet space for children, for example to do their homework for school.” (AIDA, p.56).

Bovendien, volgens Amnesty International, worden de kandidaat-vluchtelingen in Duitsland bijna elk dag op straat geslagen door mensen met racistische en extreemrechtse ideeën:

(...) les attaques violentes contre les demandeurs d'asile et les centres d'hébergement se sont multipliées. Ces deux dernières années, des centres d'hébergement pour demandeurs d'asile ont été incendiés, des manifestants ont empêché des demandeurs d'asile d'arriver à leur centre d'hébergement, et tous les jours, des demandeurs d'asile ont été agressés dans la rue. 2015, les autorités ont enregistré 1 031 actes criminels à caractère politique perpétrés contre des centres pour demandeurs d'asile, soit cinq fois plus qu'en 2014 et 16 fois plus qu'en 2013. Au premier trimestre 2016, les autorités ont fait état de 347 actes criminels à caractère politique perpétrés contre des centres pour demandeurs d'asile. La

fondation Amadeu Antonio a fait état de 1 082 agressions violentes perpétrées contre des demandeurs d'asile en 2015, soit quatre fois plus qu'en 2014.

Nombre de demandeurs d'asile et réfugiés ont raconté à Amnesty International, soit en qualité de victime d'une agression, soit en qualité d'ami-e ou connaissance de personnes victimes de crimes de haine, qu'ils vivaient dans la peur et ne se sentaient pas en sécurité dans les villes ou quartiers où ils logeaient. Ciwan B., qui appartient à l'ethnie kurde et a fui la Syrie, a été agressé en Allemagne en septembre 2015. Il a déclaré : « Quand les autorités m'ont dit que je devais aller à Dresde [Saxe, dans l'est de l'Allemagne], j'ai eu vraiment peur, j'avais entendu parler de PEGIDA et des manifestations contre les réfugiés. Au début, j'ai eu l'impression d'être bien accueilli dans le centre pour les demandeurs d'asile, mais après mon agression, j'avais très peur, j'essayais de ne pas sortir trop, je pensais qu'on allait m'agresser de nouveau. Tous mes amis avaient peur après mon agression. J'ai fui une guerre en Syrie et je n'ai pas besoin des tensions qu'il y a en Allemagne. Je voudrais juste travailler... et avoir une vie agréable, comme avant la guerre. »

(Bron : « ALLEMAGNE: DES VIES EN DANGER: EN ALLEMAGNE, LA PROTECTION CONTRE LA VIOLENCE RACISTE EST INSUFFISANTE », Amnesty International, 9 juin 2016, N° d'index: EUR 23/4112/2016(file:///C:/Documents%20and%20Settings/emvino/Bureau/A26%20+%20BAJ%20+%20d% C3%A9si/EUR2341122016FRENCH.pdf))

Het AIDA verslag benadrukt ook dat asielzoekers speciale moeilijkheden hebben om gezondheidszorg te verkrijgen in Duitsland:

“A common problem in practice is caused by the necessity to obtain a health insurance voucher (Krankenschein). These vouchers or certificates are usually handed out by medical personnel in the initial reception centres, but once asylum seekers have been referred to other forms of accommodation they usually have to apply for them at the social welfare office of their municipality. There have been reports that necessary treatment has been delayed or even denied by staff of social welfare offices, due to incompetence to decide on these matters. The necessity to distribute health insurance vouchers individually also imposes significant administrative burden on the social services. In response, the Federal States of Bremen, Hamburg, Schleswig-Holstein and North Rhine-Westphalia (the latter with regional differences) issue “normal” health insurance cards to asylum seekers enabling them to see a doctor without permission from the authorities. (AIDA, p.64).

De verzoeker lijdt aan maagproblemen en is een kwetsbare persoon. Terwijl het uitstel van zijn behandeling niet mogelijk is, blijkt in de praktijk dat hij een medische zorgverzekering zal moeten wachten in Duitsland.

Hoewel artikel 32 van de Dublin III-verordening voorziet dat overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon verstrekt, geeft de bestreden beslissing geen concrete garanties dat de nodige informatie over de gezondheidstoestand van de verzoeker zal werkelijk worden overgemaakt.

Om alle bovengenoemde redenen, is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd. De tegenpartij heeft geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek van de situatie in Duitsland en van het profiel van verzoeker uitgevoerd.

Gezien de omstandigheden, moest de tegenpartij artikel 3.2 van de Dublin III-verordening toepassen. In casu, een terugkeer naar Duitsland, vormt een schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie. III. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Bij gebrek aan schorsing van de bestreden beslissing, zal verzoeker naar Duitsland teruggestuurd worden.

Gelet op het voorafgaande, heeft de verzoeker het recht dat zijn asielaanvraag wordt behandeld door de Belgische autoriteiten en wordt overgedragen aan het CGVS. « En soi, le fait que la partie adverse n'ait pas examiné la demande de régularisation avant son départ constitue pour la requérante un préjudice grave difficilement réparable puisqu'elle ne le fera plus une fois celui-ci éloigné du territoire » (Conseil d'Etat, arrêt n° 170.720 du 3 mai 2007, Agbo).

Anderzijds « L'exécution immédiate des actes attaqués est de nature à affecter gravement la vie privée et familiale des requérants, ainsi qu'il ressort du moyen » (RvS, arresten n°120.053 van 27 mei 2003 en n° 107.292 van 4 juni 2002).

« Dans la mesure où il ressort du moyen que la partie adverse n'a pas correctement tenu compte de la situation actuelle en Hongrie, dans la mesure où une décision de remise à la frontière a été prise à son égard, il y lieu de tenir pour établi le risque de préjudice grave et difficilement réparable allégué. » (Raad Van State, arresten 120.053 van 27 mei 2003 en 107.292 van 4 juni 2002).”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 3 en 8 EVRM, van de artikelen 3.2, 9 en 17 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 51/1 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3

van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij verklaard heeft voor België te hebben gekozen omdat zijn minderjarige zoon, B. A., geboren in 2014 en samen met zijn moeder erkend werd als vluchteling, hier is en hij met hem wil samenleven. Hij zou zijn zoon hebben erkend. Hij zou nog gehuwd zijn met de moeder van zijn zoon, maar geen relatie meer met haar hebben, wat hij verklaard had aan het bestuur. Hij zou hebben uitgelegd dat hij in conflict is met zijn echtgenote, die de documenten m.b.t. hun huwelijk en erkenning vaderschap bij haar thuis zou hebben. De verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote zouden elkaar overlappen. Er zouden genoeg aanwijzingen zijn dat hij gehuwd is en de vader is van de zoon. Hij meent dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de vrouw, dat zij door hem geslagen zou zijn. Hij zou van plan zijn een procedure in te leiden tegen de moeder om zijn zoon te zien. Volgens hem dient de Raad rekening te houden met de stukken zoals gevoegd bij het verzoekschrift. Hij meent vervolgens dat de verwerende partij een gedeeltelijke lezing maakte van het ADIA rapport, waaruit volgens hem blijkt dat er tekortkomingen zijn in de opvangvoorzieningen. Volgens amnesty zouden er bijna elke dag mensen worden geslagen door mensen met racistische en extreemrechtse ideeën. Asielzoekers zouden speciale moeilijkheden hebben om gezondheidszorg te verkrijgen. Hij zou lijden aan maagproblemen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker inderdaad tijdens het Dublinverhoor melding maakte van het kindje dat hij zou hebben en zijn religieus huwelijk afgesloten in Italië, met een erkend vluchteling. In de bestreden beslissing werd hierop uitvoerig ingegaan. Het bestuur heeft immers de databank geraadpleegd teneinde de informatie na te gaan die verzoeker verschaftte tijdens het verhoor. In de beslissing werd weergegeven dat mevr. M. D. inderdaad erkend werd als vluchteling door de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen op 18 september 2015.

In de beslissing werd er terecht op gewezen dat er geen enkel officieel document voorligt waaruit blijkt dat er sprake is van een huwelijk. Verzoeker geeft ook in zijn verzoekschrift toe dat hij geen huwelijksakte kon voorleggen. Het loutere feit dat verzoeker beweert een huwelijk te hebben afgesloten en dat hij beweert vader te zijn van een kindje dat in België verblijft, volstaat niet om dit ook zonder meer aan te nemen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat er geen enkel bewijs is van vaderschap en geen enkel bewijs van een duurzame relatie.

Uit het Dublinverhoor is ook gebleken dat verzoeker verklaarde dat het kindje geboren werd in Italië, terwijl uit nazicht is gebleken dat het kindje geboren is in Somalië. Ook de geboortedatum is verschillend. Verzoeker gaat hieraan aan voorbij door simpelweg voor te houden dat er wel nog voldoende overeenstemming zou zijn tussen de gegevens uit het administratief dossier. De beslissing luidt onder meer als volgt:

“(…) Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaarde dat de voormelde vrouw (...) zijn religieus gehuwde echtgenote is, zij de van Djiboutese afkomst is, zij in februari 2013 in Libië en religieus huwelijk aangingen en op 04.03.2014 samen een kind kregen in Italië, Ibrahim (...) genaamd. We merken vooreerst op dat de vermeende echtgenote van de betrokkene in België geregistreerd staat onder de Somalische en niet de Djiboutese nationaliteit en het vermeende kind van de betrokkene in België geregistreerd staat met geboortedatum 01.01.2013 met als geboorteplaats Berdheere (Somalië en niet 04/03.2014 in Italië. De vermeende echtgenote van de betrokkene verklaarde tijdens haar asielaanvraag in 2015 dat de vader van haar kind I. M. B. heet, een toen 38 jarige Somaliër, terwijl de betrokkene – afgaande op zijn eigen verklaringen – opdat moment 30 jaar was. Ze verklaarde bovendien dat deze vader van haar kind op dat moment in Italië woonde, ze door hem geslagen werd en ze verwondingen opliep aan haar linkerbeen en ze daarom niet naar Italië wilde terugkeren.

We kunnen derhalve enkel concluderen dat de betrokkene enerzijds geen enkel formeel element aanreikt om zijn vermeende religieuze huwelijk, noch zijn vermeende vaderschap van het kind aan te tonen; Bovendien stroken de verklaringen van de betrokken niet met deze die zijn vermeende echtgenote tijdens haar interviews tijdens haar asielprocedure aflegde; De betrokkene toont derhalve op geen enkele wijze aan dat hij een effectieve duurzame relatie met de voormelde vrouw heeft, noch dat hij de biologische vader van diens kind is.

Indien de persoon die de vermeende echtgenote van de betrokkene tijdens haar interviews als biologische vader van haar kind vermeldde, toch de betrokkene zou zijn, merken we op dat uit zowel de verklaringen van de betrokkene zelf als diens vermeende echtgenote een manifeste onwil tot contact vanwege de vermeende echtgenote blijkt. De betrokkene verklaarde na zijn gehoor d.d. 14.06.2017 dat hij na aankomst in België zijn vermeende echtgenote en kind bij hen thuis in Luik ging opzoeken, maar dat zijn vermeende echtgenote hem niet binnenliet en de politie belde. Bovendien verklaarde de vermeende echtgenote van de betrokkene tijdens haar gehoor d.d. 16.06.2015 dat de vader van haar jongste zoon – het kind waarvan de betrokkene beweert de vader te zijn – op dat moment in Italië woonde, ze door hem geslagen werd, verwondingen opliep aan haar linkerbeen en ze om die reden niet naar Italië wenste terug te keren. Het geheel van beide verklaringen wijst er ons inziens op dat, indien

de betrokkene effectief de religieus gehuwde echtgenoot van de voormelde vrouw en de biologische vader van diens kind blijkt te zijn, er vanwege de vermeende echtgenote een duidelijke manifeste onwil tot contact bestaat.

Derhalve besluiten de Belgische autoriteiten de aanwezigheid van de vermeende zoon van de betrokkene niet als valabel argument te beschouwen om een verzet tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland te rechtvaardigen. (...)"

Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat er met alle verklaringen rekening werd gehouden en dat er door het bestuur een onderzoek werd gevoerd naar de waarachtigheid ervan, waarbij tevens het dossier van zijn vermeende echtgenote werd geraadpleegd.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat er rekening eeghouden moet worden met die elementen die voor het eerst bij zijn verzoekschrift worden gevoegd. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld wordt in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt op het moment waarop de beslissing wordt genomen. In een procedure die wordt ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient de Raad daarentegen wel rekening te houden met die elementen die in het kader van de procedure naar voren wordt gebracht, waardoor de door verzoeker aangehaalde rechtspraak geenszins met de voeten wordt getreden.

Met betrekking tot de situatie in Duitsland en de persoonlijke ervaringen van verzoeker, werd er in de bestreden beslissing onder meer op gewezen dat hij tijdens zijn verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling zouden zijn ervaren.

Verder werd in de bestreden beslissing ingegaan op de algemene situatie in Duitsland aan de hand van de meest recente internationale gezaghebbende bron, het AIDA rapport van 31 december 2016.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds m.b.t. de gezondheidszorg in Duitsland en in het kader van een annulatieberoep gericht tegen een bijlage 26quater onder meer wat volgt:

"(...) Verder citeert de verzoekende partij uit het AIDA rapport en stelt dat daaruit blijkt dat zij als kwetsbare persoon in de praktijk een medische zorgverzekering zal moeten afwachten, terwijl uitstel van behandeling van haar tuberculose niet mogelijk is. Uit dit citaat blijkt echter niet dat er sprake is van structurele tekortkomingen waardoor zij niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen, temeer rechtbanken van oordeel zijn dat ook bij chronische ziekten zorgen moeten worden verstrekt (p. 63). Er is geen aanwijzing dat deze rechtspraak niet zou worden gerespecteerd. Op pagina 63 van het AIDA rapport wordt uiteengezet dat in noodzakelijke zorgen wordt voorzien. Verder kan worden herhaald dat in het AIDA rapport wordt gesteld dat met betrekking tot Dublinterugkeerders geen moeilijkheden worden gerapporteerd betreffende de toegang tot de asielprocedure na hun transfer naar Duitsland (p. 27). Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij wordt bijgestaan door het Rode Kruis. Niets belet haar om haar ter gelegenheid van haar overdracht eveneens te laten bijstaan.

Tenslotte voorziet artikel 32 van de Dublin III verordening in de uitwisseling van gezondheidsgegevens voordat een overdracht wordt verricht, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt opgemerkt. De verwerende partij wijst er verder op dat voor de overdracht de nodige informatie betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij zal worden verstrekt aan Duitsland, zodat na de overdracht meteen de adequate zorgen kunnen worden geboden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat deze informatie niet zal worden verschaft en dat artikel 32 van de Dublin III verordening met de voeten zal worden getreden. De verzoekende partij concretiseert niet waarom zij meent dat dit wel zo zou zijn. Uit genoemde bepaling blijkt overigens dat de informatie voor de overdracht dient te gebeuren, en de verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten in de bestreden beslissing (nog) geen garanties te bieden op dit vlak. Overigens heeft Duitsland wel al uitdrukkelijk ingestemd met de overdracht van de verzoekende partij. (...)"

Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een overdracht aan de Duitse instanties. De loutere beweringen zoals aangehaald in het verzoekschrift, volstaan niet om een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM in concreto aan te tonen.

Uit zijn Dublin verhoor blijkt dat hij zelfs tewerkgesteld was in Duitsland en dat hij er enkel niet naartoe wil omdat zijn zoon in België verblijft. Verzoeker maakte geen enkele gewag van mensonterende behandelingen tijdens zijn enigszins langdurige verblijf in Duitsland.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt daarentegen dat de Duitse autoriteiten hem steeds hebben opgevangen in een opvangcentrum. Hij toont op geen enkele wijze aan als zou hij verstoken zijn gebleven van enige noodzakelijke zorgen. In tegendeel blijktens zijn verklaringen tijdens het Dublinverhoor, werd hem in Duitsland voorgesteld om een operatie te ondergaan, wat hij zelf weigerde. Zijn verwijzing naar rapporten betreffende racisme is niet van die aard om een schending van artikel 3 EVRM te weerhouden. Verzoeker dient de rapporten immers op zijn persoonlijke situatie te betrekken en dienaangaande dient te worden vastgesteld dat hij, hoewel hiernaar gevraagd, hij niet verklaarde

blootgesteld te zijn geweest aan mensonwaardige behandelingen tijdens zijn verblijf in Duitsland. Evenmin maakte hij melding van ervaringen van racisme in het kader van het asielbeleid.

Met zijn vaag en algemeen betoog maakt verzoeker niet aannemelijk als zouden er aanwijzingen zijn van systeemfouten in de Duitse asielprocedure en opvangvoorzieningen. Er kan niet gesteld worden aan de hand van de beschikbare informatie dat de situatie in Duitsland zoals verzoeker voorhoudt, onmenselijk is of dat er sprake is van omstandigheden in Duitsland die een niveau van hardheid vertonen dat valt binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/1 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1.d) van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker, die aan Duitsland toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending, in een eerste onderdeel van het enig middel, van de artikelen 9 en 17 van de Dublin-III-Verordening en van artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Gezinsleden die internationale bescherming genieten

Wanneer een gezinslid van de verzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als persoon die internationale bescherming geniet is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, mits de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dat wensen.”

Artikel 17 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Discretionaire bepalingen

1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugnaming van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.”

Verzoeker voert aan dat zijn echtgenote en kind in België wonen, dat zijn echtgenote een erkende vluchteling is, dat hij geen effectieve relatie meer heeft met zijn echtgenote maar dat hij bij zijn kind wil zijn.

2.3.3. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers vermeende echtgenote en kind:

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat zijn zoon er is en hij met hem wil samenleven. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat hij bij zijn zoon in België wil zijn.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België asiel te kunnen vragen betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere

wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde, zoals vermeld, een in België verblijvende zoon te hebben, I. B. A. genaamd. De betrokkene verklaarde dat hij reeds drie keer religieus gehuwd is en van de eerste twee religieus gehuwde echtgenotes gescheiden is. Hij gaf aan nog steeds religieus gehuwd te zijn met A. M. D., met wie hij in februari 2013 in Tripoli (Libië) religieus zou gehuwd zijn. Hij gaf aan dat hij met deze vrouw van Djiboutese nationaliteit religieus huwde, maar geen huwelijksakte te hebben. Nadat zijn initieel gehoor d.d. 14.06.2017 afgelopen was, verschafte de betrokkene de Belgische autoriteiten bijkomende informatie over deze vermeende religieus gehuwde echtgenote. Hij gaf aan dat hij samen met haar asiel vroeg in Italië en ze er samen een kind kregen. Hij gaf aan dat zijn vermeende echtgenote in Italië erkend werd, maar hij niet en hij daarop besloot naar Duitsland door te reizen en daar asiel te vragen. Hij verklaarde dat hij tussen Duitsland en Italië op en af reisde om zijn vrouw en kind te kunnen zien en hen in april 2015 naar Duitsland stuurde om daar samen te kunnen leven. Hij gaf aan dat ze niet naar Duitsland zijn gekomen, maar hij later vernam dat ze naar België zijn doorgereisd. Hij verklaarde haar telefonisch te hebben gecontacteerd nadat hij haar nummer via een Somalische man verkregen had. Hij gaf aan dat hij zijn vermeende vrouw op 21.09.2016 via Western Union vanuit Duitsland geld opstuurde, maar hij haar sindsdien niet meer telefonisch kon bereiken. Hij verklaarde daarom naar België te zijn gereisd en op 03.06.2017 naar haar huis te zijn gegaan, maar dat ze hem niet binnenliet. Hij gaf aan dat een ver familielid van haar, Elman genaamd, daar was en ze de politie belden. Hij verklaarde dat hij de politie vertelde dat het zijn vrouw is en ze samen een zoon hebben en dat de politie hem toestond zijn zoon te zien en hij een foto van hem heeft kunnen nemen. Hij verklaarde dat de politie hem toen adviseerde een asielaanvraag in te dienen. Hij verklaarde vervolgens dat het voornoemde familielid van zijn vermeende vrouw hem op 04.06.2017 belde en zei dat ze elkaar in Luik moesten ontmoeten. Hij gaf aan dat die man hem toen vertelde dat zijn vrouw van plan is een schijnhuwelijk aan te gaan in Oeganda, er dan ruzie ontstond over zijn vrouw en kind. Hij gaf aan dat die persoon toen zei dat indien hij zijn strijd voor zijn vrouw en kind zou verder zetten, zijn zoon naar Djibouti zou worden gebracht en zijn vrouw naar het Verenigd Koninkrijk zou gaan.

Raadpleging van de gegevensdatabank toonde aan dat de vermeende religieus gehuwde echtgenote van de betrokkene effectief in België geregistreerd staat (OV.nr. 6000018, eerder OV.nr. 8049300). Deze persoon, A. M. D. genaamd, diende op 09.04.2015 een asielaanvraag in België in, samen met haar minderjarig kind R. A. genaamd. Op 20.04.2015 werd een terugnameverzoek verstuurd aan de Italiaanse autoriteiten, die de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van deze vrouw op 18.05.2015 weigerden omdat ze in Italië reeds subsidiaire bescherming kreeg. Dientengevolge werd het dossier van de vrouw op 16.06.2015 aan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) overgemaakt. De vrouw werd op 18.09.2015 als vluchteling erkend door het CGVS.

Betreffende het verblijf in België van de vermeende religieus gehuwde echtgenote van de betrokkene en hun vermeende zoon, merken we vooreerst op dat het geen officieel erkend huwelijk betreft en dat de betrokkene bovendien geen huwelijksakte kon voorleggen. Dientengevolge kan de betrokkene op geen enkele wijze aantonen dat de betrokkene zijn religieus gehuwde echtgenote is, noch dat er sprake is of was van een effectieve duurzame relatie. Bovendien kon de betrokkene geen enkel bewijs inzake het vermeende vaderschap voorleggen, waardoor op geen enkele wijze aangetoond werd dat het kind waarvan sprake is, effectief zijn biologische zoon is.

Daarnaast merken we op dat de betrokkene verklaarde dat de voormelde vrouw (OV.nr. 6000018, eerder OV.nr. 8049300) zijn religieus gehuwde echtgenote is, zij de van Djiboutese afkomst is, zij in februari 2013 in Libië een religieus huwelijk aangingen en op 04.03.2014 samen een kind kregen in Italië, I. B. A. genaamd. We merken vooreerst op dat de vermeende echtgenote van de betrokkene in België geregistreerd staat onder de Somalische en niet de Djiboutese nationaliteit en het vermeende kind van de betrokkene in België geregistreerd staat met geboortedatum 01.01.2013 met als geboorteplaats Berdheere (Somalie) en niet 04.03.2014 in Italië. De vermeende echtgenote van de betrokkene verklaarde tijdens haar asielaanvraag in 2015 dat de vader van haar kind I. M. B. heet, een toen 38 jarige Somaliër, terwijl de betrokkene - afgaande op zijn eigen verklaringen — op dat moment 30 jaar was. Ze verklaarde bovendien dat deze vader van haar kind op dat moment in Italië woonde, ze door hem geslagen werd en ze verwondingen opliep aan haar linkerbeen en ze daarom niet naar Italië wilde terugkeren.

We kunnen derhalve enkel concluderen dat de betrokkene enerzijds geen enkel formeel element aanreikt om zijn vermeende religieuze huwelijk, noch zijn vermeende vaderschap van het kind aan te tonen. Bovendien stroken de verklaringen van de betrokkene niet met deze die zijn vermeende echtgenote tijdens haar interviews tijdens haar asielprocedure aflegde. De betrokkene toont derhalve op geen enkele wijze aan dat hij een effectieve duurzame relatie met de voormelde vrouw heeft, noch dat hij de biologische vader van diens kind is.

Indien de persoon die de vermeende echtgenote van de betrokkene tijdens haar interviews als biologische vader van haar kind vermeldde, toch de betrokkene zou zijn, merken we op dat uit zowel de verklaringen van de betrokkene zelf als diens vermeende echtgenote een manifeste onwil tot contact vanwege de vermeende echtgenote blijkt. De betrokkene verklaarde na zijn gehoor d.d. 14.06.2017 dat hij na aankomst in België zijn vermeende echtgenote en kind bij hen thuis in Luik ging opzoeken, maar dat zijn vermeende echtgenote hem met binnenliet en de politie belde. Bovendien verklaarde de vermeende echtgenote van de betrokkene tijdens haar gehoor d.d. 16.06.2015 dat de vader van haar jongste zoon - het kind waarvan de betrokkene beweert de vader te zijn - op dat moment in Italië woonde, ze door hem geslagen werd, verwondingen opliep aan haar linkerbeen en ze om die reden niet naar Italië wenste terug te keren. Het geheel van beide verklaringen wijst er ons inziens op dat, indien de betrokkene effectief de religieus gehuwde echtgenoot van de voormelde vrouw en de biologische vader van diens kind blijkt te zijn, er vanwege de vermeende echtgenote een duidelijke manifeste onwil tot contact bestaat.

Derhalve besluiten de Belgische autoriteiten de aanwezigheid van de vermeende zoon van de betrokkene niet als valabel argument te beschouwen om een verzet tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland te rechtvaardigen. We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat op uitgebreide wijze wordt ingegaan op de door verzoeker aangevoerde familiebanden. De verwerende partij motiveert waarom zij de mening is toegedaan dat niet is aangetoond dat deze vrouw en dit kind ook effectief de partner in een relatie en het kind van verzoeker zijn.

Verzoeker bevestigt dat hij geen relatie meer heeft met deze vrouw. Verzoeker betwist niet op ernstige wijze de tegenstrijdige verklaringen die door hem en de moeder van het kind werden afgelegd over de geboortedatum en -plaats van dit kind, zodat niet wordt aangetoond dat de motieven in dit verband in de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Verzoeker stelt dat hij bereid is om een DNA-test te ondergaan om aan te tonen dat hij de biologische vader van dit kind is. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de correcte motieven van de bestreden beslissing. De wettigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (RvS 23 september 2002, nr.110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Waar verzoeker verwijst naar artikel 38/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat in deze bespreking rekening werd gehouden met de omstandigheid dat verzoeker bereid is om een DNA-test te ondergaan, maar dat moet worden vastgesteld dat de eventuele resultaten van deze test momenteel niet gekend zijn, zodat op geen enkele wijze afbreuk wordt gedaan aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Waar verzoeker verwijst naar artikel 9 van de Dublin-III-Verordening, kan vooreerst worden opgemerkt dat dit artikel betrekking heeft op gezinsleden en dat verzoeker op geen enkele wijze aantoonde dat zijn vermeende echtgenote en vermeende zoon gezinsleden zijn in de zin van de definitie van gezinsleden zoals vermeld in artikel 2 g) van de Dublin-III-Verordening.

Deze definitie vermeldt “- de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden (...).”

Deze definitie vermeldt tevens “- de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker (...).”

Verzoeker vermeldt zelf in het middel over zijn vermeende echtgenote “dat hij geen effectieve relatie nog met haar heeft.” Bijgevolg is de vermeende echtgenote waarover verzoeker vermeldt dat hij er geen relatie meer mee heeft, geen gezinslid in de zin van artikel 2 g) van de Dublin-III-Verordening. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, en verzoeker betwist dit niet, is er momenteel geen enkele aanwijzing dat hij de biologische vader van het kind is. Verzoeker toont evenmin in het verzoekschrift aan dat hij de juridische vader van dit kind zou zijn. Bijgevolg kan ook dit kind niet beschouwd worden als een gezinslid.

Waar verzoeker erop wijst dat hij bereid is een DNA-test te ondergaan om aan te tonen dat hij de biologische vader is van dit kind, volstaat het inzake artikel 9 van de Dublin-III-verordening vast te stellen dat voor de toepassing van dit artikel, de betrokkenen (verzoeker en zijn vermeende echtgenote) schriftelijk moeten verklaren dat zij wensen dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Het dossier bevat geen schriftelijke verklaring van verzoekers vermeende echtgenote in deze zin, zodat artikel 9 van de Dublin-III-Verordening alleen al om deze reden niet van toepassing is.

Ook inzake de onder artikel 17.2 van de Dublin-III-Verordening vermelde “familierelaties”, volstaat het vast te stellen dat ook hier de betrokkenen schriftelijk moeten instemmen, wat *in casu* niet het geval is. Inzake artikel 17.1 van de Dublin-III-Verordening en inzake artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat *in casu* de Belgische autoriteiten niet hebben beslist om het asielverzoek van verzoeker toch te behandelen terwijl zij daartoe niet verplicht waren. Zowel in artikel 17.2 van de Dublin-III-Verordening als in artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet wordt vermeld dat een lidstaat of dat België dit “kan” beslissen. Noch artikel 17.2 van de Dublin-III-Verordening, noch artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet bevatten hiertoe een verplichting of een verplichting tot motivering als ze dit niet doen.

Gezien artikel 9 en artikel 17 van de Dublin-III-Verordening *in casu* niet van toepassing zijn, is de verwijzing naar artikel 22, §§ 3 en 4 van de Dublin-III-Verordening niet dienstig.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt vastgesteld dat het eerst vermelde arrest betrekking heeft op het recht van een verzoeker om in welbepaalde omstandigheden in het kader van een beroep tegen een beslissing tot overdracht, aan te voeren dat er op verkeerde wijze toepassing werd gemaakt van één van de criteria van verantwoordelijkheid. Verzoeker toont niet aan dat hij dit middels huidig beroep niet zou kunnen doen. Inzake het tweede vermelde arrest wordt opgemerkt dat ook hier gewezen wordt op het recht om in beroep aan te voeren dat op verkeerde wijze toepassing werd gemaakt van de criteria voor de verantwoordelijke lidstaat, en op het recht om in beroep aan te voeren dat een verkeerde toepassing werd gemaakt van de mogelijkheid om een beslissing tot beëindiging van de verantwoordelijkheid te nemen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij dit laatste middels huidig beroep niet zou kunnen doen. Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker nalaat om op concrete wijze aan te geven in welke zin deze twee vermelde arresten op huidige zaak van toepassing zouden kunnen zijn.

Een schending van de artikelen 9 en 17 van de Dublin-III-Verordening en van artikel 51/5, § 2 van de vreemdelingenwet kunnen niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.5. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij slechts een gedeeltelijke lezing heeft gedaan van het AIDA-rapport en voorbij gaat aan de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland, veroorzaakt door de massale instroom van migranten. Verzoeker verwijst tevens naar een artikel van Amnesty International van 9 juni 2016 dat melding maakt van slagen op straat in Duitsland door mensen met racistische en extreemrechtse ideeën. Ten slotte wijst verzoeker op de moeilijkheden die in het AIDA-rapport vermeld worden inzake het verkrijgen van gezondheidszorg in Duitsland.

2.3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.3.6.1. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen

terugkeer van verzoekende partij naar Duitsland te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een

lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.3.6.2. *In casu* gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugname door Duitsland zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Duitse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.6.3. Bijgevolg dient er in eerste instantie te worden nagegaan of verzoeker, via verwijzingen naar algemene rapporten, rechtspraak en persartikels, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij slechts een gedeeltelijke lezing heeft gedaan van het AIDA-rapport en voorbij gaat aan de tekortkomingen in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland, veroorzaakt door de massale instroom van migranten. Verzoeker verwijst tevens naar een artikel van Amnesty International van 9 juni 2016 dat melding maakt van slagen op straat in Duitsland door mensen met racistische en extreemrechtse ideeën.

In de bestreden beslissing wordt er vooreerst op gewezen dat verzoeker reeds drie maal in Duitsland verbleven heeft, er een asielaanvraag heeft kunnen indienen en er telkens opvang genoot. Vervolgens wordt over de toegang tot de asielprocedure en de mogelijkheden van opvang in Duitsland het volgende overwogen:

“Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden als in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...)

We herhalen dat de Duitse instanties op 22.06.2017 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 33).

(...)

We wijzen er daarnaast op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene in Duitsland ingediende asielaanvraag niet op een gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

Verzoeker verwijst naar passages uit het AIDA-rapport waarin melding wordt gemaakt van overbevolking van sommige initiële opvangcentra in Duitsland, en dat overbevolking bleef voortduren in 2014 en 2015, zodat veel asielzoekers moesten worden opgevangen in noodopvangcentra zoals gymzalen, kantoorgebouwen, containers, tenten en naar een passage waarin melding wordt gemaakt

van het onderscheid tussen individuele appartementen en opvangcentra en dat die laatste dikwijls bekritiseerd worden door NGO's. Deze passages bevinden zich op de pagina's 54, 55, 56 en 59.

Vooreerst wordt erop gewezen dat, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld, op p. 33 wordt vermeld dat er geen problemen zijn voor Dublin-terugkeerders om toegang te krijgen tot de asielprocedure.

Verder wordt opgemerkt dat in dit rapport duidelijk gesteld wordt dat er inzake de opvangvoorzieningen sinds 2016 een andere situatie is dan in 2015 en begin 2016 (p. 54):

“Due to the massive increase in numbers of newly arriving asylum seekers in 2014 and 2015, the BAMF had not managed to keep up with the registration of applications in those years. With the numbers of newly arriving asylum seekers having decreased significantly in 2016 (280,000 in 2016 in comparison to an estimated 890,000 in 2015) and with the authorities having opened new offices and “arrival centres”, the backlog of unregistered asylum applications has been cleared at the end of 2016. Therefore, the legal status of asylum seekers, including their access to benefits under the Asylum Seekers’ Benefits Act, is now generally indisputable, unlike the situation in 2015 and early 2016 when asylum seekers often had to wait many months for their applications to be registered and their access to social benefits had not been clearly regulated in law during this period.”

Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeker citeert uit een minder recente versie van het AIDA-rapport (zie www.asylumineurope.org) dan deze gebruikt in de bestreden beslissing en gevoegd in het administratief dossier, met name het rapport up-to-date tot 16 november 2015, en daardoor hij in het geheel voorbijgaat aan de gewijzigde en verbeterde situatie in 2016, zoals vermeld op p. 54 van het meer recente Aida-rapport zoals zich dit in het administratief dossier bevindt (up-to-date tot december 2016), waarin zich de hierboven weergegeven passage bevindt.

Verzoekers kritiek op het Duitse opvangsysteem steunt bijgevolg op gedateerde informatie die *in casu* niet meer relevant is.

Waar verzoeker verwijst naar een artikel van Amnesty International van 9 juni 2016 dat melding maakt van asielzoekers die geslagen worden op straat in Duitsland door mensen met racistische en extreemrechtse ideeën, wordt opgemerkt dat dit artikel over bepaalde gebeurtenissen onder de Duitse bevolking geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker bij overdracht naar Duitsland als Dublin-terugkeerder toegang zal krijgen tot de asielprocedure en tot de opvangstructuren.

Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Duitsland zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoeker, als Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.3.6.4. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland, moet worden nagegaan of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Omtrent de individuele omstandigheden van verzoeker wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Hij verklaarde naar Duitsland te zijn doorgereisd om er in januari 2014 aan te komen. In Duitsland werden de vingerafdrukken op 30.01.2014 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende, maar na een verblijf van 3 maanden in een opvangcentrum het land verliet zonder een beslissing af te wachten om naar Finland door te reizen. (...) om naar Duitsland terug te keren. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 15.09.2014 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende en gedurende 2 maanden in een opvangcentrum verbleef en er een negatieve beslissing kreeg. Hij verklaarde vervolgens naar Italië te zijn gereisd (...). (...) door de Finse autoriteiten terug te worden gestuurd naar Duitsland om er op 01.04.2017 aan te komen. In

Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 28.04.2016 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat hij er effectief een asielaanvraag indiende en tot 03.06.2017 in een opvangcentrum verbleef alvorens opnieuw een negatieve beslissing te ontvangen. Hij verklaarde vervolgens naar België te zijn doorgereisd om er dezelfde dag nog aan te komen.”

en

“Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat zijn zoon er is en hij met hem wil samenleven. De betrokkene gaf aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat hij bij zijn zoon in België wil zijn.”

en

“We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

en

“De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor inzake zijn gezondheidstoestand maagproblemen te hebben. We wijzen er evenwel op dat de betrokkene zelf aangaf dat hem in Duitsland werd voorgesteld een operatie te ondergaan, maar hij dit niet durfde. We benadrukken bovendien dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring (“common health certificate”), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.”

Hieruit blijkt dat verzoeker volgens zijn eigen verklaringen reeds drie maal in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend en er telkens opvang heeft gekregen. Inzake zijn gezondheidsproblemen blijkt uit zijn eigen verklaringen dat hem in Duitsland een maagoperatie werd voorgesteld maar dat hij daarop niet is ingegaan.

Waar verzoeker in het middel dus opnieuw verwijst naar het minder recente AIDA-rapport om aan te tonen dat hij moeilijkheden zou hebben om gezondheidszorg te krijgen in Duitsland, wordt herhaald dat dit gedateerde informatie is die bovendien tegengesproken wordt door verzoekers eigen verklaringen, waarin hij melding maakte van het voorstel dat hem werd gedaan voor een operatie.

Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er effectief sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verzoeker maakt *in casu* niet aannemelijk dat er in zijn specifiek geval een risico zou bestaan op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest, bij een overdracht naar Duitsland.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker ook het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 4 van het Handvest, dat een gelijkaardige bepaling inhoudt. Een schending van artikel 3.2. van de Dublin-III-Verordening kan evenmin worden aangenomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband kan evenmin worden aangenomen, nu verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Er is geen sprake van een manifeste appreciatiefout.

2.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Verzoeker voert in de hoofding van het middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar laat na om deze schending op concrete wijze uiteen te zetten in het middel. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk. Volledigheidshalve wordt verwezen naar hetgeen gesteld wordt onder punt 2.3.3. van dit arrest.

Het enig middel is in de mate waarin het onontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET